

Henki &

elämä

Jyväskylän seurakunnan lehti 5.2.2016 • numero 2

Partiolainen ei mene solmuun

Kaamos alkoi masentaa vasta etelässä

► sivu 3

Kerhomummo ja lupa rakastaa jokaista lasta

► sivu 6–7

Luokan edessä yksin laulaminen jätti arvet

► sivu 16

Itseni ystäväksi

Lukion jumppasali. Mokaan pallopelissä. Sattu. Hävetää. Itkettää. Juoksen käytävään rauhoittumaan. Opettaja tulee perässä. ”Hetä takaisin saliin!” Painaudun seinää vasten. Hän tulee lähemmäs. ”Lopeta itkeminen! Tuolla menolla sinusta ei tule ikinä mitään!” Livahtan pois, soitan kotiin itkuisena. Asiaa selvittelen. Välit liikunnan-opettajaan säilyvät jäisinä ja numero putoaa kuutoseen. Lukuaineitten kiitettävällä pääsen kahteen yliopistoon.

Minusta tulee pappi. Ja äiti. Ihan kelvollinen ihminen: saan arvostusta päin ja sydämen asioista. Liikuntaa en harrasta. Jumppasalit ja toisten läsnäolo ahdistavat. Yksin lenkilläkin inhoan itseäni. Hikoilu ja kömpelyys hävetävät. Toisille julistan: ”Olet Jumalan kuva, kaunis ja ainutlaatuinen”. Itselleni luen Paavalia: ”Minä kurja ihminen! Kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?” Väsymys ja kivut ovat luonnollinen tila.

Kunnes tuttu kertoo elämänmuutoksesta. Samankaltaisista lähtökohdista hän on löytänyt uuden suunnan. Löytänyt itsensä, ja se näkyy. Hakeudun samaan valmennusryhmään. Siellä puhutaan häpeästä, pelosta, uskuksesta. Olen paennut kehollisuuttani koko ikäni. Haluan lopettaa paon, kääntyä kohtaamaan itseni. Haluaisin olla kehossani kotona. Ensimmäiset kerrat ryhmätunneilla ovat hirvittäviä. En jaksa enkä osaa. En kestä katsoa peiliin. Itken häpeästä kesken tunnin. Jatkan ja itken. Vähitellen lakkaan itkemästä. Katson peilikuvani rohkeammin. Kuva ei ole muuttunut, mutta pystyn katsomaan. Hyväksymään.

Olen luullut, että liikunta on vain urheilullisia, kauniita ja rohkeita varten. Mutta entä jos ”urheilu” ei olekaan pelottomuutta, vaan sitä, että pelosta huolimatta uskaltaa? Olin luullut, että on oltava joutsen: nyt alan oivaltaa, miten hienoja lintuja ovat pingviini ja pelikaani. Voimakkaita, kauniita ja tarkoituksellisia.

Ennen urheilun käsitettä puhuttiin kilvasta tai kilvoituksesta (niistä kilpailu). Se on hengellisessä kielessä tuttua. Kilvoitus ei ole kilpailu toisten kanssa, vaan yksilön omaa jaakobinpainia Jumalansa edessä. Liikunta ei ole harrastus, vaan minä olen oma kehoni. Kehoni liike on minua. ”Keho on ihmisen maailmassa olemisen instrumentti”, sanoi ystäväni. Minun on koko ihmisenä muututtava. Olen vielä alussa. En esimerkiksi osaa oikein ulkoilla. En tiedä, miksi. Luulen, että vastaukset eivät löydy kotona miettien. On lähdettävä kokeilemaan kehon kautta. Pelon läpi.

Evva-Kaisa Rossi
pastori Vaajakosken
aluseurakunnassa

Tänään rukoilen

Kiitos perheenjäsenistä

Kiitän mummosta, mummusta, Jeesuksesta äidistä ja isästä. Ja Taivaan Isän poikaakin kannattaa kiittää.

Olen kiitollinen pikkusiskosta.

Poika 3 v

Poika 5 v

Hanna Hyvönen pompottaa polvellaan tyttärtään Elsi Mäkinistä. Eero Mäkinen on löytänyt leikkiautot - varsinkin sen monsteriauton. Kerhomummo Kaisa Karhu on päässyt mukaan leikkeihin. Kerhoharjoajat Kati Koskinen (vas.) ja Sari Kantaluoto pyörittävät perhekahvilaa Lohikoskella keskiviikkoisin ja torstaisin. Kaisa Karhu on keskiviikon kerhomummo.

KERHOMUMMO KONTTAA JA KUUNTELEE

Kaisa Karhulla on takanaan kahden vuoden pesti perhekahvilan kerhomummona. Hän kannustaa suurten ikäluokkien eläkeläisiä mukaan kerhomummoiksi ja -papoiksi.

KAARINA HEISKANEN
teksti ja kuvat

– Minulla on uudet rukkaset, **Eero Mäkinen** (3 v) ilmoittaa heti Lohikosken perhekahvilan ulko-ovella ja esittelee punaisia rukkasiaan. Kun rukkaset ovat naulassa ja kädet on pesty, Eero vilahtaa hetkessä liikennematolle leikkimään **Kaisa**-kerhomummon kanssa.

Eeron pikkusisko **Elsi Mäkinen** (8 kk) rävyttää silmänsä auki päivänokosilta ja hämmästelee riippumatossa kiikkuvia pyykkipuhaita pehmeäläimiä. Lasten äiti **Hanna Hyvönen** hakee kahvia ja kertoo lastenhoitajalle, että Elsi tekee hampaita.

Eero konttaa keskittyneenä monsteriauton perässä, ja Kaisa-kerhomummo Eeron perässä.

Kaisa Karhu on hoitanut kerhomummon pestiä Lohikosken per-

hekahvilassa parin vuoden ajan. Mummottelukertoja on yksi viikossa, aina keskiviikkoisin.

– Kaisa on meille oikea kulta-kimpale, lastenhoitajat **Sari Kantaluoto** ja **Kati Koskinen** kehaisevat.

Kaisa Karhun kerhomummuus alkoi, kun hän jäi eläkkeelle. – Mietin siinä vaiheessa vapaaehtoistoita, ja ensimmäisenä tuli seurakunta mieleen. Seurakunnan arvopohja on minulle tuttu.

” Sukupolvien kohtaamiselle on tarvetta.

Tuumasta toimeen: Kaisa Karhu etsi seurakunnan nettisivuilta työntekijöiden yhteystietoja ja osui lähettämään sähköpostia Ka-

ti Koskisel.

– Kati otti minut heti vastaan, ei sanonut, että katsotaan nyt ja että meillä on tätä koulutusta tässä, käy se ensin. Olen sujahtanut hyvin joukkoon, leikin ja heittäydyn välillä ihan lapseksi. Lapsen ja perheen ovat ottaneet minut hyvin vastaan, Kaisa Karhu kiittelee.

– Olit helppo tapaus, hoitoalalla työsi tehnyt, joten tiesit jo valmiiksi nämäkin vaihteluvuorot, Kati Koskinen sanoo.

Kerhomummon kokemukset vapaaehtoistyöstä lasten parissa ovat niin hyvät, että hän suosittelee pestiä muillekin ikätoverilleen. Suuret ikäluokat ovat eläköitymässä, joten reserviä riittäisi.

Mummo- ja pappaenergialle ja sukupolvien kohtaamiselle on kerhoissa tarvetta, sillä monen lapsen isovanhemmat ovat etäällä.

Kaisa Karhu on paikannut mummon kokoista aukkoa kerholaisten elämässä muun muassa laulamalla ja laulattamalla ”vanhan ajan” lastenlauluja ja kertomalla niin lapsille kuin lasten vanhemmille muisteluksia omista lapsuusvuosistaan Kempeleellä.

Kaisa Karhu on tehnyt elämäntyönsä terveydenhoitoalalla, viimeksi muistikuntoitusohjaajana Keski-Suomen keskussairaalassa, joten hyppääminen ikähaitarin toiseen päähän on tervetullutta vaihtelua.

Karhulla on yksi lapsi ja kolme leikki-ikäistä lastenlasta, jotka asuvat Jyväskylässä. Syyliä ja huomiota riittää silti muillekin lapsille. Karhu puhuukin laajentuneesta äitiydestä ja mummuudesta. Vierastakin lasta voi rakastaa ja hänen seurastaan voi nauttia ja iloita.

– Lapsi edellyttää sataprosenttista läsnäoloa ja rehelliä vuorovaikutusta. Kerhotilatkin on suunniteltu lapsilähtöisesti, kerhomummo viittaa mataliin pöytiin ja tuoleihin.

” Kerhomummon on lupa rakastaa lasta.

Laajentuneeseen mummouteen kuuluu se, että kerhomummo ottaa vastaan jokaisen lapsen yksilönä, hyväksyy hänet juuri sellaisena kuin hän on.

– Kerhomummolle on lupa rakastaa lasta!

Hanna Hyvönen lapsilla ei ole mummo- ja pappapulaa, sillä iso-

vanhemmat asuvat Jyväskylässä. Kaisa-kerhomummo on siihen päälle mukava bonus.

– Kaisa-mummo on ihana! Hän jaksa olla lapsen kanssa ja olla kiinnostunut jokaisesta lapsesta persoonana. Mummuus on lapsen huomioimista ja arvostamista sellaisena kuin hän on. Kaisa-mummo osaa löytää jokaisen lapsen hienoudet.

Lastenhoitajat Sari Kantaluoto ja Kati Koskinen kertovat omasta näkövinkkelistään, kuinka tärkeää eri sukupolvien kohtaaminen perhekahvilassa on. He tietävät, että kerhomummolle olisi otettavia muuallakin.

– Meillä oli se onni, että kysyt meiltä ensin.

– Kerhomummo on meille ihan täysi työntekijä, lisäksi pari lasten kanssa toimimisessa ja vanhempien kanssa keskusteluissa, lastenhoitajat kiittelevät.

Perhekahvila on someton vyöhyke

KAARINA HEISKANEN teksti

Lohikosken perhekahvilan ohjaajat **Sari Kantaluoto** ja **Kati Koskinen** ovat tehneet ilahduttavan havainnon: kukaan perhekahvilan äideistä ja isistä ei vietä kahvila-aikaa kännykkä kädessä. Kukaan ei uppoudu twiittivirtaan eikä napsi kuvia Facebook-jakoon, kun toisten vanhempien livekohtaaminen on tärkeämpää.

– Tämä voi olla kotiaidille viikon ainoa hetki, jolloin näkee toisia aikuisia, kerhoharjoajat toteavat.

Perhekahvilat toimivat non stop -periaatteella, eli sinne voi tulla ja sieltä voi lähteä oman aikataulunsa mukaan.

Lohikoskella kahvitteluaiakaa on keskiviikkoisin klo 9.30–11.30 ja torstaisin klo 13–15. Pöydässä on tarjolla kahvia, teetä, mehua, leikkeitä, omenoita ja pork-

kanoita – mässylinjalla ei mennä.

– Kerhoissa ja perhekahvilassa käydään luottamuksellisia keskusteluja, on itketty ja naurettu. Arvostamme kovasti vanhempien kasvatustyötä. Me olemme täällä lapsia ja perheitä varten ja haluamme tukea kasvattajia, ohjaajat sanovat.

Kerhomummo **Kaisa Karhu** kuuluu samaan joukkoon – hän on perheitä ja lasta varten.

Perhekahvilatoita ja perhekerhoja järjestetään kaikissa Jyväskylän seurakunnan aluseurakunnissa.

Kokoonmistoketoja oli viime vuonna 1 273. Aikuisten käyntikertoja oli noin 10 500 ja lasten 14 800. Aikuisten määrässä oli pieni pudotus edellisvuodesta, lasten käyntimäärät taas kasvoivat.

Koko valtakunnan mittassa perhekerhot kuittaavat reilut 1,1 miljoonaa käyntikertaa vuodessa.

pieni on
suurin
Varhaiskasvatusta seurakunnissa
70 vuotta

Pehmeletut viihtyvät verkkokeinussa.

”Partio on ihan parasta”

Vaajan Valppaissa toimii kahdeksan innostunutta partioryhmää, eikä vetäjistäkään ole puutetta. Monipuolinen harrastus on huomioitu myös tämän vuoden Yhteisvastuukeräyksessä.

SIRPA KOIVISTO teksti
SAMI SAARENPÄÄ kuva

Vaajan Valppaiden Seikkailijat joutuivat tositoimiin viime viikolla, kun ryhmä pääsi tekemään pelastautumisharjoituksia Vaajakosken kirkolla. Heittoköysi ja naskalit olivat ulkona kovassa käytössä kunkin ”pudotessa” vuorollaan heikkoihin joihin.

Vaikeinta oli vetäminen. Se oli aika raskasta, ja oikeassa tilanteessa jäihin pudonneen vaatteet olisivat olleet vielä ihan märät, kommentoi Vilho Mäki-Puhtila.

Illan aikana puhuttiin myös pelastumista ja hypotermiasta.

Kerran koulumatkalla kädet olivat aivan jäässä, kun soitin puhelimella paljain käsin. Silloin käsiä pisteli, tiesi Vili Immonen kertoa.

Seikkailijat saivat kotitehtäväksi

lukea jutun, jossa kerrottiin sormensa pahoin palelluttaneesta miehestä.

Keskustelkaa vanhempien kanssa, millä tavoin mies toimi tilanteessa väärin, Seikkailijoita johtava Satu Huhtala pyytää.

BMW-ryhmä Seikkailijat (nimen tausta on salainen) on yksi Vaajan Valppaiden monista partioryhmistä. Se on tarkoitettu 10-12-vuotiaille tytöille ja pojille. Nuoresta iästään huolimatta seikkailijat ovat jo oppineet monenlaisia taitoja: solmujen tekemistä, ensi-apua ja tulentekeä. Seikkailijoiden paidanhihassa on useita taitomerkkejä muun muassa suunnistuksesta, leipomisesta ja valokuvauksesta. Monella on jo mielessä, mikä merkki on mukava saavuttaa seuraavaksi.

Kalastusmerkki, Vili Immonen suunnittelee.

Partio on ihan parasta, vakuuttaa Vaajan Valppaiden lippukunnan johtaja Satu Huhtala.

Hän myös tietää mistä puhuu, sillä partiotoimintaa on takana jo 35 vuotta. Partio on vienyt mukanaan koko Huhtalan seitsenhengen perheen.

Koko ajan joku on menossa johonkin partiouttuun.

Vaajan Valppaiden lippukunnan johtaja on ehtinyt olla monessa mukana; lippukunnan toiminnan lisäksi Järvi-Suomen piirin luottamushenkilönä, Suomen partiolaisten projekteissa sekä aluevaliokunnassa. Huhtala myöntääkin olevansa huono sanomaan ei.

Olen hyvä innostumaan asioista, vaikka omasta jaksamisestakin

pitäisi huolehtia. Toisaalta olen saanut toteuttaa itseäni, ottaa vastuuta ja tarttua sellaisiin tehtäviin, jotka kiinnostavat.

Huhtalan elämään partio on tuonut monenlaisia hyviä.

Partiosta olen saanut paljon hyviä, samanhenkisiä ystäviä. Olen oppinut kaikenlaisia taitoja, joita olen tarvinnut omassa elämässäni. Osaan myös toimia tilanteessa kuin tilanteessa niin, ettei sormi mene suuhun.

Vaajan Valppaissa toimii kahdeksan eri-ikäisille lapsille ja nuorille tarkoitettua partioryhmää. Harrastajia on yhteensä 156. Monipuolinen ja edullinen harrastus vetää jäseniä. Huhtalan mukaan Valppaissa tilanne on vetäjienkin osalta hyvä.

Toiminnassa on ollut mukana

innostuneita ryhmänjohtajia monta vuotta. Lisäksi vanhemmat ovat auttamassa aina tarpeen mukaan. Hyvä johtajuus on laadun ja toiminnan tae, Huhtala muistuttaa.

Pitkään mukana ollut Huhtala sanoo, että partio on vuosien varrella muuttunut hyvin vähän.

Partiossa on aina opetettu perustaitoja. Yleistä levottomuutta on nykyisin enemmän, mutta

monia ryhmiä vetäneenä olen huomannut, että ylivilkkaatkin lapset ryhmäytyvät ja saavat kaverit. Partio on tekemällä oppimista, joten pyrimme välttämään paikallaan istumista.

Partiotoiminta on huomioitu tämän vuoden Yhteisvastuukeräyksessä.

Keräyksessä mukana oleminen

on mielettömän hieno kunnianosoitus, Huhtala sanoo.

Yhteisvastuuvaroilla tuetaan paikallisia hankkeita, joilla helpotetaan erityisryhmien, kuten maahanmuuttajien ja erityistä tukea tarvitsevien osallistumista partiotoimintaan.

Huhtala toivoo, että varoilla voitaisiin tukea leiritoimintaa ja mahdollistaa pienemmät ryhmäkoot.

Vaajan Valppaat osallistuvat keräykseen monin tavoin. Partiolaiset ovat mukana keräyksen avajaismessussa Vaajakosken kirkossa 7. helmikuuta. Ystävänpäivänä Aina valpas -kuoro järjestää konsertin Yhteisvastuun hyväksi ja partioviikolla huhtikuussa partiolaiset osallistuvat lipaskeräykseen. Keräyksen päätyttyä monen partolaisen hihaa koristaa Yhteisvastuu2016-merkki.

Tiesitkö?

Yhteisvastuukeräys 2016

Yhteisvastuu 2016 torjuu nuorten syrjäytymistä Suomessa ja Ugandassa. Suomessa yhteisvastuuvaroilla tuetaan nuorten elämäntaitojen kehittämistä ja osallisuutta partiotoiminnan avulla.

Oman seurakunnan osuus Yhteisvastuukeräyksestä on 10 %. Jyväskylän seurakunnassa osa tuotosta käytetään

nuorisotyöhön. Tuotolla on tarkoitus kouluttaa ja rekrytoida vapaaehtoisia erityistyömuotojen ryhmien vetäjiksi ja ohjaajiksi.

Jyväskylän seurakunnassa toimivia erityistyömuotoja ovat erityisnuorisotyö, vammaisnuorisotyö, nuorisomusiikki, partiotyö sekä Lehtisaaren kesäkodin toiminta.

Aina valmiina – Vaajan Valppaiden partioryhmä Seikkailijoiden Eemeli Lauronen, Maija Lappalainen (ensimmäisenä oikealla), Lotta Koskinen ja Minna Hokkanen.

Kehittyvät laulajat piti kuoron kymmenvuotisen taipaleen merkeissä juhlakonsertin Kuokkalan kirkossa 18. tammikuuta. Kuorolaulu voi hyvin Jyväskylässä. Seurakunnassa toimii kymmeniä eri kuoroja.

Kuorolaulun ystäville makeaa mahan täydeltä

PETRI KANANEN teksti

Jyväskylän neljättä Kuoroviikkoa vietetään 8.–14.2. Kuoroviikon aloittavat Jyväskylän Naislaulajat, Mieskuoro Sirkat ja Harjun Laulu Hannikaissalissa maanantaina 8.2. klo 19.

Tiistaina 9.2. ovat vuorossa Vox Aurea ja Jyväskylän Studiokuoro Hannikaissalissa kello 19. Torstaina 11.2. kuullaan Kuokkalan kirkossa Keuruun Serenaa kello 18. Tulumäen kirkossa laulavat Musica-kuoro ja lauluyhtye Fiori 13.2. kello 15. Kuoroviikko päättyy sunnuntaina kello 12 Suomen Naiskuoroliiton liittokuoro Louhen konserttiin Tulumäen kirkossa. Kaikkiin konsertteihin liput ovat 10/5e. Lippuja saa ovelta.

Jyväskylän Kuoroviikko on Sulasolin Keski-Suomen piirin perustama kuorofestivaali, jossa esiintyy paikallisia ja vieraita kuoroja.

KUOROLAULU KANNATTA

Monella on tuskallisena mielessään koulun laulukokeet, joissa laulettiin yksin luokan edessä. Aikuisiällä kuoroissa voi paikata lapsuuden kokemuksia.

PETRI KANANEN teksti
SAMI SAARENPÄÄ kuva

Vanhan ajan koulun laulukokeet ovat jääneet mieliin karvaina kokemuksina **Kari Vuorenmaalle**. Oppilaat seisovat vuorotellen luokan edessä ja lauloivat yksin. Laulusta sai sitten numeron nelosen ja kympin väliltä.

Vuorenmaallekin jäi lapsuudesta olo, että pitäisi olla täydellinen, jos aikoi laulaa.

– Ei täällä tarvitse olla täydellinen. Tänne on mukava tulla ja täällä voi oppia.

Vuorenmaa laulaa Kehittyvissä

laulajissa, jonka kotipesä on Kuokkalan kirkko.

Kuoroon liittymisen kynnyksiä Vuorenmaalle aika suuri. Ensimmäinen kerta oli kuitenkin positiivinen. Muut kuorolaiset ja kuoronvetäjä **Sirpa Lampinen** saivat hänet tuntemaan itsensä tervetulleeksi joukkoon.

– Sen jälkeen en ole ollut montakaan kertaa pois. Tänne on aina mukava tulla ja täällä paranevat pienet vaivatkin.

Vuorenmaa on laulanut Kehittyvissä laulajissa nyt yli kuusi vuotta. Tämän lisäksi hän on ollut mukana Stemmakuorossa, jossa laule-

taan nimensä mukaan stemmoja ”äänissä”.

Kirsti Laurikaisella ei ollut kynnyksiä liittyä Kehittyviin laulajiin, kun kuoro perustettiin kymmenen vuotta sitten.

– Toivoin, että olisi sellainen paikka, jossa voisi vähän huonompikin laulaja laulaa oikein kunnolla.

Hänelle olisi ollut kynnyksiä liittyä sellaiseen kuoroon, jossa vaaditaan kunnan sävelkorvaa ja kykyä laulaa stemmoja.

– Siihen en kykene. Kansakoulussa pääsin kuoroon, jos kaik-

ki otettiin. Mutta jos valittiin, niin en päässyt.

Laurikaiselle on ollut tärkeintä olla mukana ja laulaa. Hän on myös oppinut käyttämään ääntään paremmin.

Jyväskylässä on paljon hyviä kuoroja, kanttori Sirpa Lampinen iloitsee. Ryhmiä löytyy miehille, naisille, lapsille ja nuorille – erikseen ja yhdessä.

Laulutaitoa Lampinen pitää ominaisuutena, jota voi kehittää.

– Laulutaito voi kehittyä. Se on sellainen taito kuin pyörällä ajo tai karjalanpiirakoiden teko. Sitä voi

harjoitella aina.

Lampinen muistuttaa, että kuorolaulaminen tekee ihmiselle hyvää kokonaisvaltaisesti. Tutkimusten mukaan kuorossa laulavat voivat muita paremmin, elävät pidempään, ovat onnellisempia, heillä paljon ystäviä ja elämä on muutenkin mukavampaa.

▶ Seurakunnan kuorot: jyvaskylanseurakunta.fi/musiikki

▶ Katso video osoitteessa: youtube.com/henkielama

Elämästä

Tietokoneesta löytyi musiikki

KAARINA HEISKANEN teksti ja kuva

Olen **Otso livari**. Olen tällä hetkellä työkokeilussa Jyväskylän IT-aluekeskuksessa. Työkokeilu kestää seitsemän viikkoa. Työpaikkani on Jyväskylän seurakunnan tietohallinnossa. Vastailen puhelimesta ihmisten kysymyksiin ja neuvon, kun heillä on ongelmia tietokoneiden kanssa.

Olen syntynyt Jyväskylässä ja asunut kouluaikoina Kypärämäessä ja Vaajakoskella. Nyt asun omissa asunossa Kuokkalassa.

Ala-asteen kävin Huhtaharjun koulussa ja yläasteen steinerkoulussa. Minulla on CP-vamma, joka vaikuttaa siihen, että jalat eivät toimi niin kuin niiden pitäisi. Siksi tarvitsen kävellessäni kynnärsauvoja. Vamma vaikeuttaa liikkumistani, mutta ei muuten vaikuta elämäni. Koulussakin kaikki meni hyvin, sopeuduin hyvin joukkoon. Yleensäkin tulen hyvin toimeen ihmisten kanssa, olen sosiaalinen tyyppi.

Datanomiksi opiskelin yläasteen jälkeen. Tietokoneet ovat kiinnostaneet minua pienestä pitäen. En ole juurikaan pelannut tietokone-

pelejä, mutta olen tehnyt musiikkiprojekteja tietokoneella, esimerkiksi räppääjäkavereille taustoja.

Sävellen omaksi ilokseni, ja musiikin teon olen opiskellut itse, netistä löytyy tietokoneen äänitysohjelmien käyttöön hyviä ohjeita. Parin kaverin ja minun kaksi kappaletta on levyllä, jonka Vaajakosken alue-seurakunnan nuorisotyö teki muutama vuosi sitten. Nyt teen hiphop-tyyppistä musiikkia.

Vapaa-ajalla tulee musiikin teon lisäksi laitetuksi autoa, ja nyt olen hankkinut 27 megahertzin alueella toimivan LA-puhelimen. Jännä ko-

keilla vanhoja laitteita, että saako niistä kuulumaan jotain muutakin kuin kohinaa.

Seurakunnan nuorisotoiminnassa olen aktiivisesti mukana rippikoulun jälkeen, mutta nyt se on vähän jäänyt. Niiltä ajoilta minulla on hyviä kavereita, joiden kanssa pidän vieläkin yhteyttä.

Tulevaisuudelta toivon töihin pääsyä. Jos työpaikkaa tai työharjoittelupaikkaa ei löydy, voisin tietysti opiskella lisää, vaikka digitoimintia. Se olisi minulle sopiva homma.

Otso livari

Tietokoneet ovat kiinnostaneet aina, ei niinkään pelaaminen vaan musiikin tekeminen.